

מאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיצוזה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית יעקב, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת ו' תשרי התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:26	19:16	י-ם
18:24	19:14	ת"א
18:25	19:15	חיפה
18:25	19:15	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

בספר 'ביע אומר' ח"ד כתב ממרן הרב **עובדיה זצ"ל**. תשובה בדבר השימוש בסבון מוצק בשבת. התשובה נכתבה ונדבך נוסף על הנדבך והוראת ההיתר היתה סלולה וברורה. אך מרן ביקש למצוא עוד חברים **שמסכימים** לפסק ההלכה שלו, הוא עלה על הסולם ועיין בכמה ספרים עד שמצא את הספר **זכור תורת משה** לבעל **החיי אדם** ושם מצא סייעתא לדבריו.

מרוב שמחתו על המציאה הגדולה ביקש לרוץ ולצטט את דבריו בתשובה, **הוא שכח** שרגליו נטועות אי שם במרומי הסולם, נפל ארצה ונחבל.

"אל תשליכנו לעת זקנה" אנו מתפללים שגם התשובה בדרגתה הנמוכה ביותר, התשובה **שהאדם שב לעת זקנה**, כאשר כבר אין לו עוד כוח לחטוא, גם היא לא תהיה מושלכת אלא מקובלת.

מדוע אכילת ערב יום הכיפורים נקראת תענית? אלא שכאשר חושבים שהיום הקדוש והנורא ממשמש ובא, איך אפשר לאכול! אין לך **עיני גדול יותר** מאכילה בשעה זו.

מכאן ראייה שבגשמיות אפשר לפעול פי שניים מברחניות. כי כל האוכל ושונה בתשיעי כאילו התענה שני ימים – תשיעי ועשירי, ואילו ברוחניות לא שמענו שאחת עולה לשתיים.

רבים חשבו כי בקיאיותו האדירה של רבנו **יחיא אלשיך זצ"ל** מסתימת בדיעת התנ"ך בלבד, ולא ידעו כי שפע ידיעותיו בעמקות חובקת שמים וארץ בכל מקצועותיה של התורה, כספר תורה מהלך. אולם רבי יחיא העדיף תמיד **להצניע עצמו** ולא אבה בפרסום.

לרוב צניעותו, כשנשאל בשאלה מסוימת, היה עונה בסגנון שכזה: "אני חושב ש... או: "כך נראה לי...", **ומי שלא הכירו היטב**, יכול היה לטעות ולחשוב כי אין הדבר ברור אצלו. אך זו היתה דרכו – להסתיר עצמו מפירו, ממקורו, כך שרבים מהם לא ידעו להעריך נכונה את גדולתו האדירה

פנחס בא תלמידו של רבי **מרדכי שורעבי זצ"ל** להתיעץ עם הרב בדחיפות. הרב לא היה בבית, והרבנית יעצה לו שיעלה לשייבה. ניגש התלמיד לבית המדרש והקיש בדלת. הוא דפק כמה פעמים, אך אין קול ואין עונה. האברך ניסה שוב, וכאשר ראה שלא פותחים לו, דחף מעט את הדלת **הציץ פנימה**. התלמיד ראה את הרב יושב בסמוך לפתח, מתעמק בלמודו בספר **"ראשית חכמה"** ופניו לוהטות באש. הדלת חרקה בקול רעש, אך הרב לא שמע דבר. רק לאחר שעה ארוכה נשא הרב את עיניו, הבחין בתלמידו וענה תשובה לשאלתו. **בסיום התנצל** ואמר שכלל לא הרגיש בנוכחותו...

כל עוד הנר דולק אפשר לתקן

כאשר הכוהן הגדול היה נכנס ביום הכיפורים לפניי ולפנים, **הרגיש את כוח הגבול** שבאין-סוף. כך ידע את הזמן ולא האריך יותר על המידה.

נא להתפלל לרפואת:
חיים בן שמחה שמחה בת נייעמה

שנים רבות היה מוסר רבנו **אברהם הררי רבאל זצ"ל** שיחות מוסר לתלמידי השייבה, מתבל דבריו מהנהגותיהם ומדותיהם של הצדיקים והגאונים בדורות עברו, **מגאונים חלב** וירושלים, שחלקם זכה להכיר, ועל מסירות נפשם לתורה וקיומה, ונוטע בתלמידיו אהבת תורה ויראת שמים פעמים רבות **היה מתרגש** בספרו בשבח הצדיקים ופורץ בבכי.

הוא התחבב מאוד על בני השייבה, שומעי לקחו, והיו מתלויים עמו אחר שיחתו לשמוע עוד ועוד.

מעשה בבנו של רבי **מיכל מזלאטשוב זצ"ל**, שקיבל מאביו בירושה את התפילין המהודרות שלו. הניחם בשמחה עצומה והרגיש קדושה נוראה. לאחר תקופה ביקשה ממנו אשתו שימכור את התפילין של אביו, כי הפרנסה בבית קשה מאוד ויש עשירים שרוצים לקנות את התפילין בהון רב, אך הוא לא הסכים. כאשר הגיע חג הסוכות, הלך הרב לקנות אתרוג, שבזמנם ובמקומם לא היה בר השגה, ולכן היה שווה הון תועפות. אמר לו המוכר: "מה אתה מוכן לשלם תמורת האתרוג המהודר?", אמר הרב: "אני מוכן לתת בתמורה את התפילין של אבי ר' מיכל מזלאטשוב". כששמע המוכר כך אמר בלבד: "**וה עסקה מצוינת**", וכך עשו.

בהגיע הרב אל ביתו שמח וטוב לב, שאלה אותו אשתו לפשר השמחה. אמר לה: "קניתי אתרוג מהודר, ובעזרת ה' אזכה את כל אנשי העיר לברך עליו!". "מאיפה יש לך כסף לקנות אתרוג?", תמחה. "נתתי את התפילין וקיבלתי אתרוג". כשמועה האשה על בעלה אומר כך, כעסה מאוד. לקחה את האתרוג, זרקה אותו על הרצפה ופסלה אותו. מה שעבר על הרב באותו רגע, וודאי שאי אפשר לתאר במילים... אמר הצדיק: "תפילין אין לי, אתרוג גם אין לי, **אבל שלום בית** יהיה לי ולא אכעס!".

באותו לילה, בא אליו אביו בחלום ואמר לו: "זה שהיית מוכן לתת תפילין שזו מצוה לכל החיים בעבור אתרוג, שזו מצוה זמנית של שבעה ימים, וכל זה עשית כדי לזכות את הרבים, עשית **רעש גדול בשמים** אבל זה שלא כעסת על אשתך, והתגברת על מידת הכעס - זה פי כמה וכמה. ובזכות זה אתה תהיה עשיר גדול כל ימי חיך". וכך היה.

מספרים שפעם הגיע הצדיק רבי **אלהו רופיין זצ"ל** להיכל ישיבת "תפארת צבי", שם כהן רבי שלום שבדרון זצ"ל פמשג'ח רוחני שנים רבות. רבי אליהו שוחח עם צעירי הצאן בדברי מוסר ויראת שמים. **בסיום תפילת ערבית פנה רבי אליהו לצאת מהאולם**. התלמידים לוו אותו ביראת כבוד, ולפתע משהו מוזר התרחש שם, משהו שנחרט בלב הנוכחים. לפתע השתטח רבי שלום לרגע קצר על רצפת ההיכל באותו מקום שעמד לפני פן רבי אליהו לרופיין. הבחורים הביטו זה בזה במבט שפבקש הסבר, הם לא האמינו שר' שלום נוהג במוזרות כזו.

עד שהספיקו להרהר במה שעיניהם רואות, קם רבי שלום על רגליו, והמשיך ללוות את רבי אליהו לכיוון היציאה. משנפרדו מרבי אליהו, קרא רבי שלום את סימן השאלה הגדול שעמד על פני תלמידיו. הוא ידע שהוא חיב להם תשובה.

פנה הרב ואמר: רציית לקים פשוטו פמשג'חו את מאמר חכמינו ז"ל **במשנה** "והוי מתאבק בעפר רגליהם של תלמידי חכמים", ולכן השתטחתי באותו מקום שעמד רבי אליהו לרופיין...

נקודה למחשבה

דוגמה מופלאה לאמונה מעצימה של אם לבנה ומה יצא מכך: אדיסון הקטן חזר הביתה, הגיש מכתב לאמו ואמר: המורה נתנה ואמרה שתקראי. עיניה של האם התמלאו דמעות וכך קראה לילד שלה: הילד שלך גאון והבית ספר שלנו קטן עליו. תצטרכי ללמד אותו בבית.

עברו שנים ואמו נפטרה. יום אחד אדיסון שהיה עכשיו **הממציא הגדול** של המאה היפיש במגירות שלו ומצא שם מכתב. היה כתוב בו: הילד שלך טיפש. ממחר לא נכניס אותו לבית ספר! אדיסון בכה שעות וכתב בספר הזכרונות שלו: תומס אדיסון היה ילד טיפש שבזכות אמו הגיבורה נהפך לגאון.

כמה חשובה מילה טובה ועידוד לזולת... (העורך).

כאשר אתה מנסה לשנות את העולם, תיזהר שהעולם לא ישנה אותך

מעשה שהיה עם הגאון רבי **חזקיה מדיני** זצ"ל, שבצעירותו היה לומד בבית מדרש שהחזק על ידי יהודי אמיד. הרב מדיני שמאד אהב ללמד תורה, היה משכים לבוא בבקר, ועוזב מאחר בערב. בגלל התמדה זו, היהודי האמיד חשב אותו מאד, והיה נותן לו טובות שלא היה נותן לאחרים. איש אחד, קינא ברב מדיני, ולכן הוא נתן שחד לעוזרת הגוייה שהיתה מנקה את בית המדרש, כדי שתאמר לאנשים שהרב מדיני ניסה לפתות אותה.

יום אחד מקדם בבקר, פאָשר הרב מדיני הגיע לבית המדרש, העוזרת שהיתה מנקה את בית המדרש, רצה בצעקות נוראות לרחוב, וטענה שהרב מדיני ניסה לפתות אותה לעברה. אנשים רבים רצו לבית המדרש כולל האיש שתכנן את כל הספור, והתחילו לצעק על הרב מדיני. האיש שקינא ברב, שכנע את הצבור ללכת לביתו של העשיר, ולדרוש ממנו שיפסיק לתכנן בו. הלכו האנשים, וספרו לעשיר מה שקרה. כששמע זאת העשיר, אמר להם שהוא כבר יחקר את העניין. במשך כל אותו הזמן שהיו צעקות בבית המדרש, הרב מדיני לא הפסיק את **למודו לרנע**, ואפילו לא טרח להשיב לאשמות שלהם. היהודי האמיד הגיע לבית המדרש, והסתכל על הרב מדיני במשך חצי שעה. לאחר מכן הכריז העשיר, שהרב מדיני הוא איש קדוש, ומי שיוציא עליו דבה, לא יוכל שוב להכנס לבית המדרש שלו.

בנוסף לכך הוא גם פיטר את העוזרת המרשעת, ואף אחד לא העז לדבר עליו עוד. והנה בקר אחד נגשה העוזרת אל הרב מדיני, ובכתה לפניו ואמרה לו: אתה יודע שאני שקרתי, אבל זה לא אשמותי, כי פלוגי נתן לי שחד, ולכן עשיתי מה שהוא אמר לי. וכעת הפספס שהוא נתן לי כבר נגמר, ועכשו אין לי עבודה, לכן רצוני להודיע לך משהו, ופלוגי הוא שיוזם את כל העניין! הרב מדיני חשב על העניין, מצד אחד ההודעה של העוזרת כלם ידעו שהוא חף מפשע. אבל מצד שני שזה יגרם חלול השם, שהרי כיצד מסגל אדם שלומד תורה להעליל עלילה על תלמיד חכם בגלל הקנאה שבערה בו. לכן החליט הרב, שעליו לראש שלא יהיה חלול השם, ולכן אמר לעוזרת: יש לי רעיון, במקום לגרם בושה וחלול ה', אני אמצא לך עבודה אחרת, ואת אל תגלי את אשר נעשה.

היא הסכימה לכך, והרב מדיני שמר על הבטחתו, ושכנע אדם אחר בקהלה לקבל אותה לעבודה. אותו האיש שהשימץ את הרב מדיני, נפטר תוך שבוע, והוא לקח אתו לקבר את סודו. אולם הרב מדיני נזקק, שאחרי הספור הזה, הוא קבל בהירות יתר בלמוד התורה, והוא הרגיש שפצת הוא קבל את כל התורה במתנה, ואכן התפרסם כאחד מגדולי הדור, ויחד את החבורים הנודעים "שדה חמד".

החיים הם כמו רכבת, ההבדל בניהם הוא קטן; הרכבת נוסעת וחוזרת החיים נוסעים ולא חוזרים.

השעות שמחצות היום בערב יום הכיפורים עד אחרי תפילת **כל נדרי** היו חזרות במדרגה העליונה ביותר של מרירות.

המחצית הראשונה של ערב יום כיפור הייתה יום טוב ושמחה, והמחצית השנייה מרירות ועבודה ביראה גלויה

אל תיתן לאנשים לשבור אותך, אתה לא צלחת...

שיעור יומי במחבוא מחנה סקרוזסקו, פולין, בימי הזעם במחנה סקרוזסקו פגשו באדמו"ר **בראדושיץ**. במקום זה נלקחו מאיתנו כל החפצים, ונשארו ללא גמרא. מה גדולה היתה שמחתנו, שכנודע לנו כי אצל הרבי מוסתרת גמרא אחת, חצי קרועה של מסכת בכורות. זו הוסתרה בתוך **מוח קש**. חברתנו שמנתה שרידים של חסידי גור מורשא ומלודז', ערכה מידי יום שיעור קבוע במסכת זו.

אולם מלכודת הוטמנה לרגלנו- "קאפו" אחד גילה את מקום המחבוא והלשין עלינו באוזני מפקד המחנה. **רק בניסי ניסים** יצאנו בשלום ממלכודת מוות זו...

בעל התניא פותח: נתאר לעצמנו שני אנשים נאבקים ביניהם. האחד אמנם חזק יותר מרעהו, אך גם עצל מאד בכל פעולותיו. לעמיתו, השני נוחן בזריזות יותר מאשר בכח פיזי.

בנראה שהחלש והזריז ניצח במאבק, כיון שללא זריזות קשה מאד לנצח.

ישנם הרבה שיטות לנצח את היצר הרע, אבל גם אם תשתמש בכלן, אם תהיה עצלן וכבד, אזי היצר הרע ינצח אותך, ולא יצוץ לך כל הכחות שברשותך!!!

כתב ה'חפצות' **ישראל**, שעל ידי רבוי שינה, לא רק שהוא מפסיד את הזמן הקר מכל, אלא גם יתיישן שכלו ויאבד חריצותו. ואם נן, "בן אדם מה לך נרדם..."

כל העלונים: hamaor.net

שני כורדים גויים הולכים לדוג. הם תופסים דג ואחד מהם מודד אותו. הוא מגלה שמהראש לזנב יש 60 סנטימטרים ומהזנב לראש יש 90. מבולבל, הוא שואל את חברו כיצד ייתכן הדבר. עונה החבר: "תחשוב רגע בהיגיון, בוא אתן לך דוגמא: מיום שלישי ליום חמישי יש יומיים, אבל מיום חמישי ליום שלישי יש **חמישה ימים**".

לאחר השגת היראה על ידי **שבדחת** המאומצת האדם יזכה לאהבת ה' כמתנה

"משולח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

"שובה ישראל עד ה' אלוךך כי כשלת בעונך, קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב" (הושע יד, ב-ג).

שובה מלשון בושה, אם יש לאדם בושה זה טוב, כל המתבייש לא במהרה הוא חוטא (נדרים כ ע"א), צריכים אנו להתבייש במעשים הלא טובים שעשינו ולתקן. לתקן את החטאים זה קשה מאוד, צריך הרבה תיקונים וסיגופים, אמנם הדרך הטובה ביותר זה להרבות בלימוד התורה, כיוון שעל ידי לימוד התורה מתכפרים עוונות האדם.

זה מה שאומר הנביא "אם כשלת בעונך" - קחו עמכם דברים, ואין דברים אלא דברי תורה, תרבו בלימוד תורה, עוד שיעור תורה ועוד קביעת עיתים וזמן תשובו אל ה', אמרו אליו כל תשא עון" אמרו להקב"ה: "תשא את העון שלנו, תרים אותנו אליך שלא יפגע בנו", ובתמורה לזה "וקח טוב" ואין טוב אלא תורה שנאמר "כי לקח טוב נתתי לכם" (משלי ד, ב), בתמורה קח את התורה שאנו מרבים בלימודה. הקב"ה לוקח את לימוד התורה בתמורה לעוונות שעשה האדם.

רבותינו אומרים (יומא פה ע"ב) עבירות שבין אדם למקום יום הכיפורים מכפר, אולם עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שירעה את חבירו. ויש מפרשים (יעו"ב בכה"ח סימן תר"ו אות ב') שעבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר גם על העבירות שבין אדם למקום, והיינו אם העליב או פגע בחבירו ולא ביקש את סליחתו, לא מתקבלת גם תשובתו שחזר בתשובה על שביטל אחת ממוצות התורה כגון הנחת תפילין, קריאת שמע בזמנה וזכרות לבטלה, אין תשובתו עולה לו! מוזעזע!

אולם להלכה רק החלק של בין אדם למקום שבעבירה של בין האדם לחבירו לא מתכפר, אבל שאר העבירות שבין אדם למקום מתכפרים ביום הכיפורים אם עשה תשובה.

על כל פנים נלמד מכאן עד כמה צריך להיזהר מפגיעה בזולת, ואם הלילה פגע ילך לבקש סליחה מיד, כדי שיום הכיפורים יכפר לו לכל הדעות. יהי רצון שה' יתברך יחתמו לחיים טובים ולשלום, אמן.

הצדיק רבי צבי אלימלך **מדינב** זצ"ל היה נוהג בכל ליל פסח, לפני שערך את ה"סדר" בביתו, ללכת ולראות כיצד עורכים את ה"סדר" המון העם. ליד אחד הבתים התעכב הצדיק, ושמע קול איש הקורא בהגדה: "כנגד ארבעה בנים דיברה התורה, אחד חכם ואחד רשע..." וכו'. ובכל פעם שהגיע הקורא למילה "אחד", צעק בקול רם: "א-ה-ד", כמו ב"קריאת שמע". אחר כך סיפר רבי צבי אלימלך בהתפעלות, שהיהודי הפשוט והתמים הוא, עשה מארבעת הבנים, ובכללם **אף מהבו הרשע**, תפילה קדושה כמו "קריאת שמע".

לקבוצת תיירים ישראלית שנסעה לטיול מאורגן באנגליה, הוצג בית בריטי מפואר ששימש כאתר מלכותי. יושבי הבית הבחינו בקבוצת המטיילים ורצו לפגוש אותם ולשוחח עימם. המשרת הראשי של הבית פנה אל מדרוך הקבוצה, ולאחר כמה דקות של שיחה, פנה המדרוך אל הקבוצה וקרא בקול נרגש: גבירותי ורבותיי, הרשו לי להכיר לכם את הדוכס התשיעי של ביפורט". לפתע אחת מהנשים אמרה: "הדוכס התשיעי? סליחה, אנחנו שילמנו הרבה מאוד כסף על הטיול הזה ועכשיו אתה תלך ותביא לנו את הדוכס הראשון, שמעת ?"

אין התורה מתקיימת אלא אצל הענווים

לעילוי נשמת: שרון בן זמבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רובי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עוזיה, שלומית חיה בת אסתר, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, נואל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בונגיס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי, **מנן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

